

"Hem volgut treure la pregària de l'església i portar-la fins al CIE"

Dg, 18/01/2015 per Catalunya Religió

(Glòria Barrete CR/CIE de la Zona Franca) Agafem l'autobús 109 de Barcelona sense tenir clar a quina parada haurem de baixar. "Quina és la parada del CIE?", li preguntem al conductor; amb cara de sorprès pregunta: CIE? què és això? insistim: "sí, el Centre d'Internament d'Estrangers, sap on queda?"; creu saber de què li parlem i ens explica: "crec que ja sé on dieu, però en cap de setmana no passen els autobusos per allà". Ens sorprèn que ni el conductor de TMB conegui de l'existència del CIE. Arribar-hi ja és de per sí difícil: està lluny, sense transport públic i en una zona aïllada. Aconseguim arribar a peu i pel camí ens anem trobant gent de tot tipus: gent gran amb bastó, famílies amb nens, algun religiós i religiosa.... tots anem cap el CIE de la Zona Franca, convocats per la Fundació dels jesuïtes [Migra Studium](#) i per la Plataforma d'Entitats Cristianes amb els Immigrants. S'hi fa una [vetlla de pregària](#), davant mateix del Centre d'Internament, la nit abans del dia Mundial de les Migracions.

Privats de llibertat per una falta administrativa

Fa fred, molt de fred, però a part de la temperatura es nota un ambient glaçat per la situació en sí mateixa: un centre, al bell mig del no res, en un no-lloc on costa entendre el que s'hi du a terme. "Per què tanquen a la gent aquí?", pregunta un nen al seu pare, "què són gent dolenta?", insisteix.

"Intern 580, H., de Bangladesh. Va ser detingut en un control fronterer excepcional quan anava de Madrid a França. Aquest noi està fatal, s'ha passat tota la visita plorant. Està desesperat, creu que tindrà un infart perquè té molta ansietat. No pot suportar estar al CIE. Té por que es perllongui molt l'estada. La seva mare està malalta ingressada al seu país i l'amoïna no estar amb ella perquè és fill únic. Ell no té a ningú aquí. No entén res -no parla gens de castellà i el seu anglès és molt molt justet- i no es pot comunicar amb ningú. Llàgrimes de pena, d'impotència, de dolor, d'humiliació, de ràbia, de por."

Aquest és un dels molts casos del CIE de la Zona Franca, i un dels vuit testimonis que s'han llegit durant la vetlla de pregària; cada testimoni enllaçava amb alguna paraula: vulnerable, engany, llàgrimes, angoixa, soledat, ruptura, violència, menors... i tots recordaven la vulneració de drets que té lloc dins el CIE. Més de cent persones, entre joves, famílies amb infants, adults i gent gran han estat prop de dues hores pregant i aguantant el fred per poder "posar de manifest el patiment dels interns i donar-lo a conèixer", explica **Margarita García O'Meany**, del grup de voluntaris del CIE de la Zona Franca. Tot i que la majoria d'interns són de religió musulmana, O'Meany afirma que "estan assabentats del que estem fent avui aquí i agraeixen que estiguem per ells".

Reconèixer el patiment

L'advocat i membre del grup de voluntaris, **Josetxo Ordoñez**, ha volgut recordar que, tot i que a Barcelona hi ha un CIE, no és l'únic a Europa: "ens sentim agermanats amb altres creients d'Europa que posen la seva fe al servei de la justícia" i per això "hem volgut treure avui la pregària de les esglésies i portar-la aquí, davant el CIE".

Testimonis, textos de l'Antic Testament, de l'Evangelí de Lluç, poemes, cants i inclús un text de l'Alcorà han anat farcint la vigília de pregària. "La fe ajuda als interns a suportar el patiment i les dificultats". "Hem de reconèixer el patiment que s'hi viu aquí, després acompanyar aquest patiment, i després d'acompanyar, lluitar, lluitar perquè aquesta vulneració de drets no es doni a cap lloc més", ha demanat O'Meany.